

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613479440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Grave, og igjen stode i Begreb med at gaae, bemærkede de en Yngling i polsk Dragt, som de før, da han stod i Baggrunden, skiult i Halvmørke, ikke havde seet. »Dette Sted forfæller sielden sin Virkning paa dem, der endnu mindes det gamle Polen,« anmærkede han. — »Bonaventura! skulle vi finde dig her?« udraabte Leontine. »Jeg veed intet bedre Sted at dvæle paa,« svarede han, »thi hvor er vel Polen nu, hvis det ei er under Jorden i dette smalle Kammer?« — »Polen er endnu ikke begravet her,« svarede Adalbert, »det lever i vor Erindring, og i sine Heltes glimrende Daad.« — »Ja tusinde Helteginger ere skete,« sagde Bonaventura, »men de ere forglemte af Mængden, vor Historie ligger omspredt paa Europas Valplads, men Ingen vover at tale derom; meget ringere Bedrifter blive udbasunede rundt i alle Tidender, men for os er Rygtet stumt, Magthaverne have bunden for dets hundrede Munde, og vore hvide Been skulle findes paa Valpladsene, ligesom de store Fortidens Dyr i vore Huler og Høie, og Ingen skal kiende deres Kamp, og vide, hvad der tilsidst styrtede dem i Døden.« — »Ak ja!« sukkede Leontine. »Hellige Guds Moder, hielp dit ulykkelige Folk!« sagde den Geistlige.

»Kun her over disse Grave toner en Røst, som de ikke kunne tvinge til Taushed,« blev Bonaventura ved, medens Klokkerne begyndte at klinge over hans Hoved; »i dette Kammer mærker man endnu Hierteslaget i den døende Kæmpe; derfor sidder jeg ofte her, og speider efter det ægte polske Blod; thi hvor Hiertet er, der maa Blodet samles,« — »Vee os, at disse Mænd ere døde,« sukkede den Geistlige. »Der gives Døde, som ere mægtigere, end alle de, der leve paa Jorden,« svarede Bonaventura, »det Folk, der eier Helte, som disse, kan aldrig ganske forgaae. Flere og Flere ville samle sig om disse Grave, og det glæder mig, at De ogsaa har funden Vei dertil, Adal-

bert Litowski.« — »De kiender mig altsaa?« spurgte Adalbert. — »Jeg begriber hvem De er, da jeg seer Dem i dette Selskab, og jeg veed, at De trodsede Deres Faders Strenghed, for at redde en af vore ulykkelige Landsmænd.« — »Jeg har skreven ham til om Dem,« sagde Leontine, medens en let Rødme fløj over hendes Kinder. — »Men hvor er Alexandra?« spurgte Bonaventura. »Ovenfor,« svarede Leontine. »Jeg kan vel tænke,« sagde Bonaventura, »at hun ej har Tid, for sine Helgenes Skyld, at see til de døde Helte.«

SYTTENDE CAPITEL.

De Misfornøiede.

Alle vendte nu tilbage til Kirken igien. Det blev derpaa aftalt, at den qvindelige Deel af Selskabet skulde boe hos Emilies Veninde, Fru Tarnow. Czernim og Adalbert skulde derimod dele Værelser med Bonaventura, der, under Paaskud af at studere, opholdt sig i Krakau.

Bonaventuras Bolig var temmelig indskrænket, imidlertid gjorde han sine Giester ingen Undskyldning derfor, ja syntes aldeles ikke at tænke derpaa. Et Par Ynglinger ventede paa ham i hans Værelser; med disse vexlede han et Par Ord, hvorefter de gik. Derpaa henvendte han sig til Czernim, som fulgte ham hen i en Krog, og med hvem han taledes sagte i nogen Tid, medens Adalbert fordrev Tiden med at betragte et stort Landkort over Polen, der hang paa Væggen, og ganske lignede det, der fandtes i Leontines Værelse.

Efter nogen Tid traadte Bonaventura hen til Adalbert, og spurgte, hvorlænge han havde været udenlands. — »I tre Aar,« svarede Adalbert. — »Har De seet mange Landsmænd i Udlandet?« — »Nei.« —